

ЗОРНИЦА

ЕВАНГЕЛСКО
ПЕРИОДИЧЕСКО
СПИСАНИЕ.

ГОД. 7.

ЦАРИГРАДЪ, ДЕКЕМВРЬ 1871.

БРОЙ 12.

СЛОВО ЗА ДѢЦА-ТА

НАЙ ДОБРО-ТО УКРАШЕНИЕ.

(Продължение отъ брой 11)

Ето още една причина че тихъ и кроткъ духъ е най добро-то украшение. Това украшение прави красни онъзи които го носятъ.

Други-тъ украшения сж за тѣло-то, а това е за душъ-тъ, и прави онъкъ душъ да е красна и хубава която го носи. Знаете колко наскърбена ся гледа една градина зимно врѣме, когато листа-та отъ дървѣ-та всички сж паднали и цвѣтия-та повехнали. Колко повехнали и на-чумарени ся гледатъ голы-тъ прѣчки. Но на пролѣтъ пакъ гледайте и вижте каква разлика! Ето покарватъ пакъ листѣ зелени и крехки; ето покарватъ и цвѣтъ съ красотъ чудеснъ, и всичко ся вижда красно и хубаво. Душа-та безъ това украшение прилича на градинъ въ зимно врѣме; а украсена съ него, прилича на градинъ въ пролѣтно врѣме.

Единъ день, въ зимно врѣме, едно малко момче въ градъ-тъ Бостонъ играяло съ шайнъ по ледъ-тъ, и като ся хързаяло бърже, кракъ-тъ му нѣкакъ си ся вмоталъ въ дълъгъ-тъ коприненъ дрехъ на единъ богато облѣченъ госпожъ която заминувала. Момче-то ся много засрамило и тутакси ся исправило и като снѣло капеллж-тъ си рекло за извинение: „Извинѣте мя, молихъ ви ся, Госпоже, много ми е жално за туй нѣщо!“,

„Нѣма нищо,“, рекла Госпожа-та, „Дреха-та ми не е много поврѣдена, и

виждамъ че на тебе е по тежко отъ колкого на мене,“.

„Но госпоже моя“, рекло момче-то, „дреха-та ви е много поврѣдена, и азъ мисляхъ че вы щѣхте много да ся разсърдите на мене за небрѣжение-то ми,“.

„Не, не,“, рекла госпожа-та, „По добръ да имамъ съдранъ дрехъ а не да имамъ гнѣвливъ правъ,“.

Като заминала добронравна-та госпожа, момче-то реко на другарь-тъ си, „не е ли хубавица тазъ госпожа,“?

„Коя? Тази ли?“, попиталъ го другарь-тъ му. Нѣкъ ако казвашъ хубавъ, нѣма да избирашъ ты хубавицы за мене. Тя е повече отъ четиридесетъ годишна и лице-то ѝ е жълто и сбръчкано,“.

„Нека е лице-то ѝ сбръчкано,“, рекло момче-то; „Менѣ е все еднакво, душа-та ѝ е хубава.“

И това было наистинъ. Опазъ жена носяла украшение-то на тихъ и кроткъ духъ, и то украсявало душъ-тъ ѝ и правяло ѝ хубавъ. За това рекохмы че една причина е че това е най добро-то украшение, защото прави хубавы онѣзи които го носятъ. Друга една причина има, която е, че това украшение може всякога да ся носи.

Други украшения биватъ за носение само на особни врѣмена. Украшения има само за зимно врѣме, други има само за лѣтно врѣме. Други ся носятъ само на свадбы-тъ. Царицы-тъ иматъ украшения които ся носятъ само во врѣмето на нѣкое голѣмо тържество. Хора-та когато сж на пѣть или когато сж бол-

ни, или на умирање не носят украше-
нія-та си. Но това украшение може да
го носи човекът дън и ноща, зимъ и
лѣтъ, у кѣщи или на вѣтъ здравъ или
боленъ. Даже и на умирање като е че-
ловѣкъ и като всички други украшения
ся хвърлят на странъ пакъ може съ
приликъ да носи това украшение на тихъ
и кроткъ духъ. Не само това, но мо-
жемъ да го носимъ и като стоимъ прѣдъ
страшно-то сѣдовище Божіе и като ся
сбѣрамы съ съ свѣтлы-тъ Ангелы на не-
бе-то. Ето добра причина защо да е то
най-добро украшение: защото бива
да го носимъ всякога.

Ще дадемъ само единъ причинъ още
и тя е че това украшение *колкото по-
вече врѣме ся носи толкова по свѣтло
и по хубаво става.*

Много украшения има които скоро ся
развалятъ. Виждали сме таквызи укра-
шенія. Колко скоро овехтѣватъ. Така е
и съ украшения-та които Богъ дава на
младе-тъ ваши лица. Очи-тъ ви сѣ свѣт-
лы и ланиты-тъ (сѣраны-тъ) ви сѣ чер-
вены; но гледайте бащи-тъ си и майки-
тъ си въ лице-то. Тѣ бѣхъ едно врѣме
каквыто сте и вы, а сега тѣзи красотѣ
нѣматъ вече; отъ колъ врѣме сѣ ѣмъ за-
губили тѣ.

Человѣци-тъ по нѣкога излѣкуватъ
и издѣлбаватъ памятници отъ камъкъ и
ли желѣзо, или мѣдь и ги турятъ на
домозданія-та си за украшение; но и тѣ
рѣждасватъ и ся развалятъ. Това добро
украшение, за което говоримъ ный, ни-
кога не повехнува и никога ся не раз-
валя, а на противъ става все по хубаво.
Ако можехмы да живѣемъ колкото
е живѣлъ Матусала, красота-та на това
украшение щѣше да расте прѣзъ все-
ко-то врѣме. Нито смъртъ-та не може
да направи да прѣстане това увелича-
ваніе и нарастнуваніе въ красотѣ-тъ.
Моисей кога бѣше живъ, бѣлъ най-крот-
кій человекъ. Той носялъ това украше-
ніе. Отъ какъ е умрѣлъ той, има сега
почти четири хиляды години, но това
негово украшение отъ онова врѣме до
сега все е ставало по красно. Колко
красенъ и свѣтлъ трѣба да е той сега
въ Рай Божій като носи това свѣтло у-
крашение!

Да речемъ че имаште вы единъ би-
серъ или единъ елмазъ който отъ го-

динъ на годинъ колкото повече го по-
сахте толкозъ все ставаше по едръ и по
свѣтлъ. Нѣма такъвзи камъкъ на свѣтъ-
тъ; но украшеніе-то ша тихъ и кроткъ
духъ е духовный-тъ бисеръ или елмазъ
и има това свойство че многоцѣнностъ-
та му и свѣтлостъ-та му и красота-та
му, до вѣка нарастнуватъ и ся увели-
чаватъ. За това казвамы че е най-до-
бро-то украшение.

Исусъ Христосъ го е носилъ; поле-
зно е; прави онѣзи които го носятъ ху-
бавы; всякога може да ся носи; и кол-
кото повече го носите, толкозъ по свѣ-
тло и по красно става.

Млади мои пріатели, искамъ всинца
вы да си добьете това украшеніе и да
го носите постоянно. Сами не можете
да го намѣрите; Азъ не могъ да ви го
дамъ; родители-тъ ви и учители-тъ ви
не могатъ да ви го дадѣтъ; но Исусъ
може да ви го даде. Той казва; "Нау-
чѣте ся отъ мене, защото Азъ съмъ
смирень и кроткъ на сърдце". Ако и-
мате лошы и гнѣвливы нравы, молѣте ся
на него, той да ви помогне да ги по-
корите. Той ше ви даде украшеніе-то
на тихъ и кроткъ духъ което има го-
лѣмъ цѣнъ прѣдъ Бога. Това е доволна
причина защо трѣбва да го търсите.
Богъ го обыча. Богъ е направилъ много
украшенія. Украсилъ е сино-то Небе съ
разношаренъ-тъ дѣгъ и съ златови-
днъ-тъ свѣтлинъ при исхожданіе-то и
захожданіе-то на слѣнце-то. Украсилъ е
земь-тъ съ дръвья, и трѣвѣ и цвѣтя. У-
красилъ е птицы-тъ съ краснъ перушинъ
и далъ е на пеперудъ-тъ дрехъ по кра-
снъ отъ облѣкло-то на най-богатъ-тъ
госпожъ на свѣтъ-тъ. Но тѣзи украше-
нія Богъ не ги оцѣнява толкозъ, иначе не
бы ги оставилъ толкозъ скоро да повех-
нуватъ. За тѣхъ не ся казва че сѣ мно-
гоцѣнны прѣдъ него. Това ся казва
само за това украшеніе за което ви го-
ворихмы въ туй словце. Человѣци-тъ по
нѣкога много ся сбѣркватъ дѣто оцѣня-
ватъ за многоцѣнны таквызъ нѣща кои-
то нѣматъ цѣнъ никакъ.

Чухъ едно врѣме за единъ младъ че-
ловѣкъ който станѣлъ мореплавателъ
и отишелъ по море-то въ единъ далечнъ
странъ и тамъ като излѣзълъ на сухо-то
съ другари-тъ си наедно да ловятъ нѣ-
каквы животны заради кожи-тъ имъ, той

сия отстранилъ отъ другари-тъ си и влизалъ въ единъ пещеръ. Намѣрилъ тамъ голѣмо количество уаъ елмази, както мислялъ. Той не продумалъ нищо на другари-тъ си за това откритіе. А на другий-тъ день пакъ отишелъ тамъ та напълнилъ отъ камычета-та единъ голѣмъ мѣшечъ и скривше го запеслъ въ корабъ-тъ и го скривъ въ ковчегъ-тъ си. Като тръгнали да ся върнатъ на отечество-то, той все за това мислялъ, и мечтавалъ колко безмѣрно богатство го очаква, като стигне той тамъ дѣто може да продаде скровище-то си. Но за злѣ неговъ честъ когато занеслъ елмазы-тъ си на търговецъ-тъ излизали не елмази но прости кременовидни кристали, и всички-тъ не стрували петъ гроша.

Человѣци-тъ правятъ такъвъ погрѣшкъ, но Богъ никога не сгрѣшава. Когато казва Той че едно нѣщо е многоцѣнно, знаемъ че е така. Сега той казва че това украшеніе за което ви говорихмы е най добро-то украшеніе и че Той го има за многоцѣнно.

Всина да го придобиемъ и да го носимъ, и така ще станемъ полезни на тѣхъ свѣтъ и благополучни и блажени на сѣмъ свѣтъ.

ГОРА-ТА (ПЛАНИНА-ТА) ЛИВАНЪ.

Често често ся говори за тѣзи планини въ Библиѣ-тъ, и е твърдъ забѣлѣжителна за много работы. Высочина-та ѣе толкозъ голѣма щото върхъ-тъ ѣе въвынѣгы покрытъ съ снѣгъ, а въ прѣнисожія-та ѣе растятъ всички-тъ овощія на тѣсплы-тъ мѣста.

Арабскы-тъ стихотворци казватъ за Ливанъ че носи зижъ-тъ на главъ-тъ си прѣролѣтъ-тъ на рамена-та си, есенъ-тъ наа ребра-та си, и че дѣто-то си на носитѣ-тъ му. Тукъ ный не щемъ да говоримъ за тѣзи планинѣ, само, понеже Йорданъ има тамъ извори-тъ си, желяемъ даа дадемъ нѣкои подробности за тѣзи рѣкѣ която ся толкозъ често поменува въ Библиѣ-тъ и въ коѣто ся крести нашии-тъ Спаситель.

Йорданъ тече прѣзъ Палестинѣ отъ сѣверъ къмъ югъ ; долъ-тъ шо роси, бѣеъ неговъ-тъ водъ не бы былъ друго оосвѣтъ пустыня суха и ненаселена. Той има два главны извора : първый-тъ излиза отъ единъ долъ който лежи къмъ за-

падъ на планинѣ-тъ Ермонъ, почти на ширинѣ-тъ на коѣто е и градъ-тъ Дамаскъ. Другий-тъ, (на който вода-та извира, казватъ, отъ едно езеро прѣзъ подземны прокопы, и тутакси излиза и покрыва една доста голѣмѣ ширинѣ ;) излиза отъ единъ дълбокъ пещеръ въ прѣднѣе-то на Ермонъ къмъ истокъ, и тече прѣзъ едно хубаво и плодѣвито поле, което ся назначава въ Новый-тъ Завѣтъ тукъ на това мѣсто подъ имѣ Кесарія Филиппова. На това мѣсто нашии-тъ Спаситель често поучаваше, и откы на ученицы-тъ си онуй шо имаше да прѣтърпи на земѣ-тъ, и че третий-тъ день щѣе да излѣзе изъ гробъ-тъ. Мат. 16 ; 13. Марк. 8 ; 24.

Около два часа отъ Кесаріѣ, двѣ-тъ рѣкы ся съединяватъ, зематъ имѣ Йорданъ, и хвърлятъ ся въ езеро-то Меронъ което е като блато, освѣтъ когато ся топи снѣгъ-тъ ; тогазъ долъ-тъ отъ единъ ширинѣ на три часа всичкий-тъ ся покрыва съ водѣ.

Йорданъ, като излѣзе изъ езеро-то Меронъ, много е бързъ, понеже тече прѣзъ единъ долъ твърдъ тѣсенъ ; влиза послѣ въ езеро-то Генисаретско което пълни съ водѣ и изъ коѣто излиза и тече до 25 часа по надалечъ. Тогазъ теченіе-то му става тихо, и тече прѣзъ единъ долъ много топлъ, който е до 400 лакти по нискъ отъ повърхность-тъ на море-то, и е оградѣнъ между два реда отъ планины. Като прави искривенія двойны отъ колкото е дължинѣ-тъ му, излива ся въ Мъртво-то море на едно мѣсто дѣто долъ-тъ е до 3 часа широкъ.

Можемъ да влѣземъ въ други подробности любопытны за тѣзи хубавѣ рѣкѣ, но прѣдизбирамы да кажемъ на наши-тъ млади читатели нѣколко отъ по главны-тъ случаи които сѣ ставали на Йорданскы-тъ брѣгове.

Първо, тази е вода-та на рѣкѣ-тъ коѣто Богъ раздѣли за да минатъ Израилевы-тъ сынове по сухо, когато отивахъ да прѣвзематъ Хаанаанскѣ-тъ земѣ. То е было въ врѣме-то кога ся топи снѣгъ-тъ върху Ливанъ и върху Ермонъ ; тогазъ вода-та е была много голѣма и Израилевы-тъ не бы могли да ѣе прѣминатъ безъ нѣкоѣ чудодѣлны помощъ отъ Бога. Ис. Нав. 5 ; 13 ; 17.

Слѣдъ много години Илія и Елисей прѣминуха Йорданъ по сухо, като ударилъ Илія водѣ-тъ съ дрехѣ-тъ си. (Цар. 2 ; 8.) Това станѣло на брѣгове-тъ на рѣкѣ-тъ дѣто Илія былъ възнесенъ на небе-то въ едни огненны кола. Елисей наслѣдовалъ господарь-тъ си, и подновилъ чудо-то на Йорданскѣ-тъ водѣ като ѿ ударилъ съ кожухъ-тъ на Иліѣ. Той былъ припознатъ отъ всички за истиненъ наслѣдникъ на Иліѣ; той былъ туренъ глава на пророцы-тъ, и като наращавало число-то на пророцы-тъ, и училище-то ставало тѣсно, поискали и получили дозволеніе отъ Елисея да съградятъ едно обиталище по пространно на брѣгове-тъ на Йорданъ. Отъ това дѣло станѣло едно чудо което е писано въ главѣ 6 въ четвъртъ-тъ книгѣ на Царіе-тъ.

Въ водѣ-тъ на тѣзи рѣкѣ великій-тъ начальникъ Неemann намѣрилъ исцѣленіе на страшиѣ-тъ си болестъ, слѣдъ като, споредъ заповѣдъ-тъ на Божій-тъ чловѣкъ, този гордѣливъ язычникъ склонилъ да ся погрузи у водѣ-тъ седмъ пѣти наредъ. Библия-та която говори повече отъ сто пѣти за тѣзи рѣкѣ, приказва още едно голѣмо число на другы работы чудесны сторены на брѣгове-тъ му. Това станѣло най много когато нашій-тъ Спаситель бѣше на земѣ-тъ и сила-та Божія сяоткры съ единъ извъиренъ начинъ въ тѣзи мѣста. Намъ ни стига днесъ да поменемъ за крещен. Иисусъ Христово.

Іоаннъ Кръститель крещаваше всички онѣзи които дохождахъ и исповѣдвахъ нему грѣхове-тъ си. Но колко голѣмо трѣбваше да е зачудваніе-то му като видѣлъ че дойде Иисусъ Христосъ, онзи когото выкаше той самъ Агнецъ Божій който отнема грѣхове-тъ на свѣтъ-тъ! Той ся съпротивя първо на волѣ-тъ на Господа своего, но ся покорява когато му рече той: *Подобава намъ да испълнимъ оуи що е право.* Іоаннъ былъ възмзденъ заради послушаніе-то си. Небеса-та ся отворили, Духъ святой слѣзълъ на главѣ-тъ на Иисуса Христа и единъ гласъ отъ небе-то ся чулъ, койго изявилъ че Иисусъ е Сынъ възлюбленный на Отца. Какво чудесно явленіе! Какво великолѣпно крещеніе!

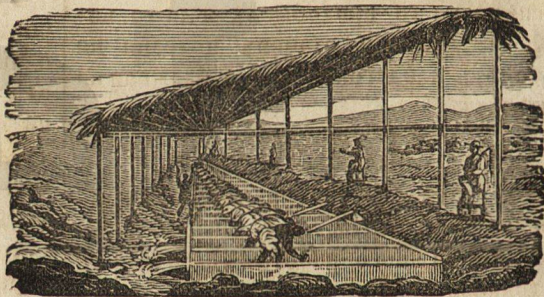
Евангеліе-то казва че Іоаннъ крещавалъ у Витавара множество-то на на-

родъ-тъ които ся притискали околъ него да ги крести. Тамъ отишелъ и Христосъ да ся крести.

Витавара значи *домъ на Прѣминување*; има едно мѣсто на това име на възочный-тъ брѣгъ на Йорданъ, при странѣ-тъ дѣто Израилѣи-тъ бѣхъ прѣминули по сухо подъ управленіе-то на Иисуса Навина, и това е вѣроятіо на исто-то мѣсто дѣго Іоаннъ извършваше заповѣдъ-тъ си.

Мои милы дѣца, ако усѣти Иисусъ Христосъ нуждѣ-тъ да приеме Духа Святаго прѣди да почне да проповѣдва царство небесно, колко повече имамы нуждѣ ный да го приедемъ, ако искамы да слугуваме вѣрно Богу на този свѣтъ. За нашѣ честь Богъ обща да проводи Духа Святаго на всички които го просятъ. да го искамы съсъ всичко-то си сѣрдце да ны направи достойны да исплняваемы съ радость всички-тъ волѣ на нашего небеснаго Отца.

БРАЗИЛСКИ-ТЕ ЕЛМАЗИ

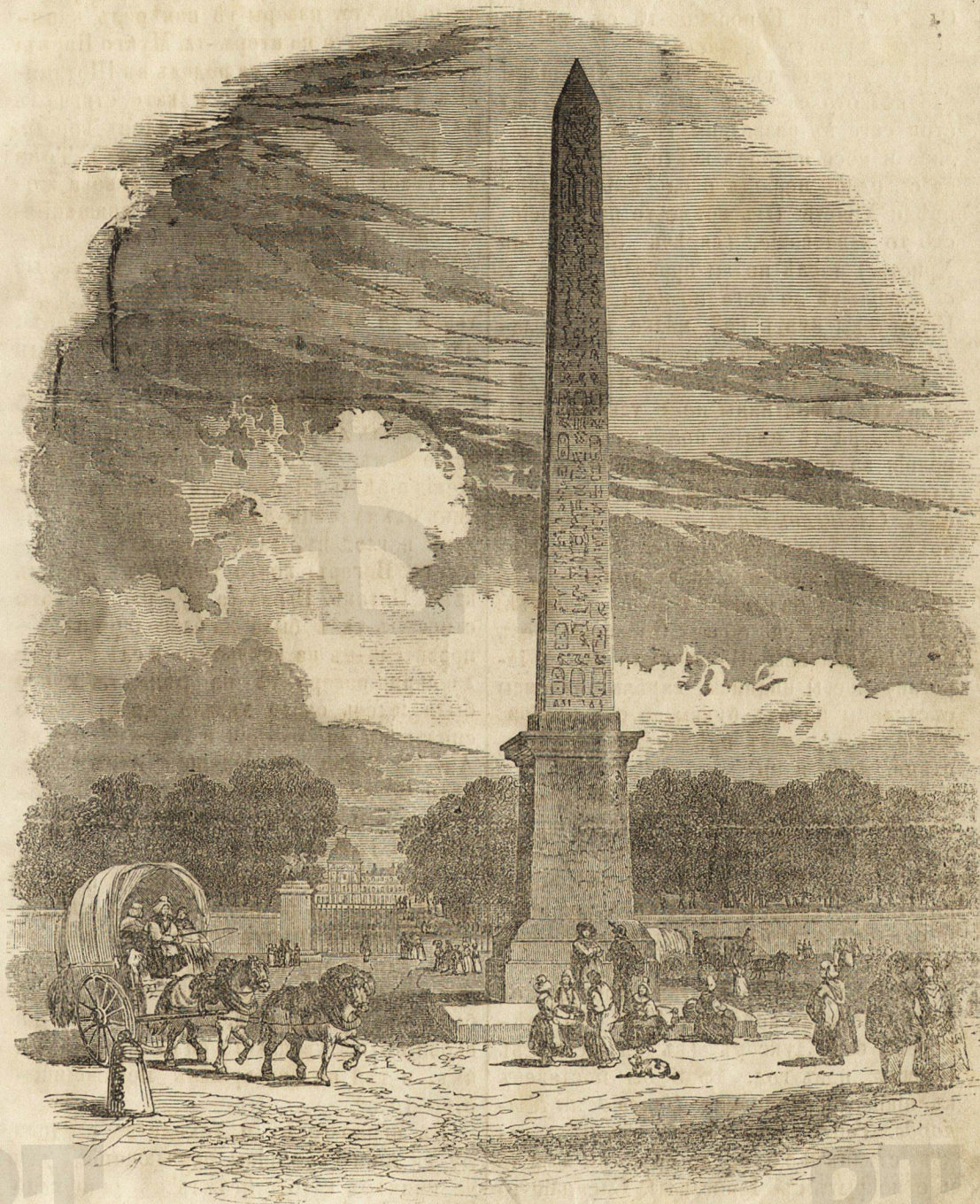

Въ тѣзи картинкѣ ся показва способъ-тъ съ който търсятъ елмазы (діаманты) въ Бразиліѣ. Като копаютъ въ рудницы-тъ събиратъ пѣськъ-тъ и го турятъ въ дългы корита прѣзъ които тече вода. Роби-тъ които ся накарани да работятъ за господари-тъ си стоятъ наредени всякой въ корито-то си и като тече вода-та отъ горѣ долу и минува прѣзъ пѣськъ-тъ, тѣ го разбѣркватъ съ прѣсти-тъ си. Ако бы нѣкой да намѣрилъ елмазъ колко и да е дребенъ трѣбва тозъ часъ да подигне рѣкѣ-тъ си въ знакъ на надзиратель-тъ който ще дойде да земе каквото е намѣрилъ робъ-тъ. Много строго ги гледатъ за да не скрѣпѣтъ тѣзи многоцѣнны каменіе, но по нѣкога ся случавѣ че бѣдный-тъ робъ каго нѣма друго срдство навожда ся съ лице до пѣськъ-тъ, зема въ уста-та

си и глѣтиува діамантъ-тъ що е намѣ-
рилъ. Мнозина отъ погълнатыи-тъ діа-
мантъ пожъртвували сѣ живогъ-тъ си.

Читатели-тъ ще ся радувать да ся
научаѣтъ че споредъ най новы-тъ извѣ-
стія отъ Бразилъ ученый-тъ и справе-
дливый-тъ Царь Бразилскый е обноро-
двалъ единъ законъ за уничиженіе-то

на робство-то, и така ще прѣстане он-
зи жалостенъ плачъ който непрѣстанно
възлѣзваше къмъ Бога отъ онѣзи бѣдны
росіѣ който подъ камикъ-тъ сѣ до
сега работали безъ никаквѣхъ платѣ на
себе си за да извѣждатъ за безсовѣ-
стны-тъ си господари тѣзи многоцѣны
украшенія.

ОБЕЛИСКЪ ВЪ ПАРИЖЪ.

[виждь страница 94]

ОБЕЛИСКЪ ВЪ ПАРИЖЬ.

Между древни-тъ памятницы Египетскы ся памѣрватъ нѣколко стѣлпове отъ цѣль камѣкъ направени, четвероуголни и на върхъ-тъ шилести. Староврѣмни-тъ писатели Еллини за това наричали тѣзи памятницы Обелискы (отъ *obelos*, по Турскы *minar*) защото бѣхъ много высоки и шилести на върхъ-тъ. Отъ това име Европейци-тъ сж пріели да ги наричатъ *Обелискъ*.

Най древній-тъ отъ тѣзи Обелискы (до колкото ся знае отъ Исторіи-тъ) стои сега въ развалины-тъ на Иліополисѣ и носи надпись който съответствува съ единъ періодъ около 2000 години прѣди Христа. Отъ врѣме-то на Персійско-то завоеваніе, (сирѣчь 525 прѣди Христа,) послѣ не ги правили вече, т. е. всички-тъ до сега познати Обелискы Египетскы иматъ най малко двѣ хыляды и четиристотинъ години.

Намѣреніе-то на онѣзи които сж дѣлали тѣзи памятницы не е твърдѣ явно и антикари-тъ иматъ помежду си много пренія за тозъ прѣдметъ. Нѣкои си мыслятъ че сж имали нѣкакво сношеніе съсъ *Слизнепоклонство-то* на стары-тъ врѣмена. Другы мыслятъ че сж имали историческо значеніе за въспоминаніе-то на побѣды и на славны дѣла на царіе-тъ.

Намѣрватъ ся обаче Обелискы безъ никаквы надписы. По многото иматъ іероглифическы надписы, сирѣчь, надписы съставены не отъ буквы но отъ изображенія на нѣкаквъ прѣдметъ, като око, птица, рѣка и пр.

Птолемейци-тъ царіе прѣнесохъ много отъ тѣзи Обелискы въ Александрію, послѣ и Римляни-тъ прѣнесохъ нѣколко отъ тамъ въ Римъ. Единъ бы прѣнесенъ въ Цариградъ и стои сега въ Атмейданъ, и е единъ отъ най любопытны-тъ памятницы на тойзи славенъ градъ.

Горѣизложена-та картина показва единъ Обелискъ който въ 1833 бы прѣнесенъ отъ Луксоръ (въ Египетъ) въ Парижъ, и въ год. 1836 бы поставенъ въ пѣцъ-тъ нарицаемъ *Плас де ла Конкордъ*. Той е много хубавъ, отъ цѣль камѣкъ стѣлъ и е близу до 22 метры высокъ и е покритъ съ Іероглифы. Снеманіе-то на тозъ камѣкъ отъ първо-то му мѣсто, прѣнасяніе-то му до море-то, натоварваніе-то му въ корабъ за Францію и най

сетнѣ сподучливо-то му исправаніе тамъ дѣто стои, показватъ по много искусство отъ колкото първо-то му изработваніе.

МУНГО ПАРКЪ И РѢКА-ТА НИГЕРЬ.

Двѣ рѣкы на свѣтъ-тъ замаяха мудры-тъ на дрѣвни-тъ и сегашны-тъ врѣмена. Тѣзи рѣкы сж Нилъ и Нигеръ, и на първѣ-тъ изворы-тъ намѣрилъ капитанъ Скипъ, а на вторѣ-тъ Мунго Паркъ: тойзи послѣдній-тъ ся родилъ въ Шотландію и изученъ добръ, и като стигналъ на възраст отплавалъ съ единъ корабъ въ Индію за Хирургъ (Джираръ). Това пѣтуваніе направило въ него такова жедаваніе за да пѣтува, щото на вращаніе-то си въ Шотландію съгласилъ съ царско-то археологическо (на ветхыны) дружество да отиде въ Африкѣ и да търси да намѣри изворы-тъ на Нигеръ; да закачи отъ Истокъ къмъ Западъ или отъ Западъ къмъ Истокъ.

За това намѣреніе отплавалъ на 1795 и отишелъ да извърши това дълго пѣтуваніе самъ. Ходилъ съ много трудъ, лишения и бѣды. Много пѣти хващанъ плѣнникъ отъ туземцы-тъ, понѣкога босъ, голо и гладенъ, додѣ стигналъ до рѣкѣ-тъ Нигеръ, която тече отъ Западъ къмъ Истокъ. Първа-та му работа катто стигналъ тамъ была да благодари на Мунго Паркъ-тъ на вѣсичко-то и слѣдъ тоова да дири изворы-тъ на рѣкѣ-тъ който были далечъ около хылядо миль, който сполучилъ да намѣри и върналъ ся въ Англію слѣдъ три годишно отсѣствіе, дѣто придобылъ великы чести, и пѣтсеходств-то му като ся обнародовало имало правило голѣмъ звукъ.

Слѣдъ малко проведенъ былъ пакъ да найде устіе-то на истѣ-тъ рѣкѣ съ трри-десетъ спѣтници отъ които вѣнчы-тъ е единъ слѣдъ другый измѣрилъ или убиинти были и на свѣршѣкъ и той самъ убиинти былъ отъ туземцы-тъ, защото искалъ да върви въ пѣтуваніе-то си безъ воли-тъ-тъ имъ, и тѣй не извършилъ посланичеств-то си.

Въ първо-то му пѣтсеходство случилили му ся много смѣшны приключенія, тѣтъй за примѣръ като стигналъ въ едно сѣеело казуваемо Бонду, ималъ голѣмъ мѣжкъ да докаже на туземцы-тъ че кожа-та му е бѣла, за туй ся понудилъ да шиз-

вадди обуча-та си и да покаже нозѣ-тъ си; но и слѣдъ това го не повѣрвали, но казвали че най напредъ е былъ чернъ катто тѣхъ, но е былъ погрузенъ въ мѣ-ко,, когато е былъ младъ, и отъ мѣко-то е станалъ бѣлъ.

И казвали за ностъ-тъ му, че е былъ найи напредъ сплѣсканъ както тѣхны-тъ, но съ тегленіе станѣлъ както го има. Когато хвалил сплѣсканы-тъ имъ носове,, именували го "медоточный ласкатель."

Г. Паркъ вредъ дѣто заминалъ, намѣрилъ мѣжѣ-тъ жестоки, а жени-тъ добросклонны и послужливы. Намѣрилъ сѣ единъ вечеръ гладенъ, отишелъ при единъ женъ да поиска нѣщо за ястіе, и тя му принесла варенъ рыбъ и му послала единъ рогоскъ да спи въ колибѣ-тъ ѝ: послѣ повыкала пріятелки-тъ и соесѣдкы-тъ си да дойдѣтъ да ѝ помогнатъ да влчатъ ленъ, и жени-тъ дошли. Како си легналъ Г. Паркъ, тѣ начали да пѣютъ пѣсни на които прѣдметъ былъ той. Така з. п. ги чулъ да пѣютъ слѣдующо-то:

"Вѣтрища-та хвучахъ и дѣждь-тъ вѣлѣше пороенъ: а бѣлый-тъ чловѣкъ, примрѣлъ и уморенъ дойде та сѣднѣ подъ дърво-то ни. Той нѣма майкѣ да му донесе мѣко, нито женъ да му смеле папуръ (мисиръ), нека имамы сожеланіе за бѣлый-тъ чловѣкъ, нѣма майкѣ да му донесе мѣко, и прч."

Другый пѣть като ходилъ прѣзъ едно пусто мѣсто сръщнали го нѣкои отъ туземцы-тъ и му зѣли всичко що ималъ и го оставили голъ. А като ся намѣрвалъ на това сѣстояніе, и въ отчаяніе-то си рѣшилъ былъ да остане тамъ и да умре, по случаю хвърлилъ очи къмъ земѣ-тъ и видѣлъ едно растеніе малко и красно и не по голѣмо отъ прѣстъ-тъ му. "Не бы могъ, рекъ той, да размыслѣ за видѣтъ на коренье-тъ му, на листіе-тъ му и на цвѣтъ-тъ му безъ зачудваніе. Возможно ли е помислихъ въ себе си, онова сѣщество, което е насадило, развило и направило ствѣршенно въ тѣзи пустыни толкозъ незнаменито и ничтожно нѣщо, да гледа съ небрѣженіе на сѣстояніе-то и на страданія-та на сѣщества-та сздадени по образъ и подобіе негово?., Това размышленіе го направило да търгне за кѣдѣто е пошелъ ка-

кто былъ голъ, и Богъ испратилъ по пѣтъ-тъ му милостивы черны, които като го сръщнали голъ, завели го у тѣхъ си, облѣкли го и го нахранили, и послѣ го испроводили да си отиде на кѣдѣто е търгилъ.

СВѢРШѢКЪ-ТЪ НА ГОДИНѢ-ТѢ 1871.

Съ тойзи брой ся допълня седма-та година на това Періодическо Списание.

Чрѣзъ теченіе-то на тѣзи седмъ години на мѣсець-тъ единъжъ Зорница-та е посѣщавала като благопріятенъ гостъ домочадія-та на пріятели-тъ си въ Българіѣ. Въ пріятелскы-тъ разговори които е имала тя съ бащи-тъ, съ майки-тъ и съ дѣца-та, въ тѣзи посѣщенія тя ся е старала прѣди всичко да подбужда читатели-тъ си къмъ истинно Богопочитаніе и искрено вѣрваніе въ Господа Иисуса Христа, като основаніе на всякъ истинскъ мудрость. Като е носяла на чело-то си име *Евангелско*, тя ся е трудила да не пропусне поученія не съобразны съ духъ-тъ на онова прѣславнo благовѣстіе което е законъ и правило за животъ-тъ на всякой истинскый Христіанинъ. Като е поучавала истиннолюбіе-то, гледала е сама да говори всякога *истинѣ-тъ*. Не е прикривала убѣжденія-та си, но въ сѣщо-то врѣме не е и прѣдприемала да влѣзва въ полемическо-то поле и да пълни стѣлпове-тъ си съ разыскуванія и съ прѣпиранія, а стараяла ся е така да управи разговоры-тъ си щото да съдържаватъ тѣ само таквызи поученія и свѣтуванія щото всякой благоразуменъ и чадолубивъ баща, каквы и да сѣ частны-тъ неговы мнѣнія върхъ церковны догмы и прѣданія, ако е Христіанинъ, съ усердіе да одобрява таквызи свѣты и да ги прѣпорѣчва на свои-тъ чада.

И пакъ при онова ученіе което може исклучително да ся нарича духовно Зорница-та е имала желаніе да послужи и въ съобщаваніе-то на всякаквы други полезны понятія а особенно между онзи класъ отъ народъ-тъ който споредъ обстоятелства-та си е лишенъ отъ сръдства за по обширно познаваніе на разны науки. На кратко да речемъ поприще-то ѣе было да разсѣва между всички-тъ си Читатели еднажъ наклонность

къмъ всякъ полезнъ наукъ, а особенно въ грѣхъ-тъ умове на млади-тъ Българы да възхнува страхопочитаніе къмъ Бога, покорностъ къмъ родители и учители, справедливостъ и честностъ къмъ всички-тъ, и топлия ревностъ и любовъ къмъ отечество-то. До колко е можала тя да изпълнява тѣзи високи и благородни свои желанія остава на всякой беспристрастенъ и родолюбивъ Българинъ да сѣди за себе си.

СЪДЪРЖАНІЕ.

	Стр.
Александръ въ Африкѣ	28.
Амазонъ	46.
Африканка-та мома	36.
Благодѣніе	21.
Божіе-то сѣшествуваніе	72.
Бразилски-тъ елмази	92.
Вѣснитаніе	9, 25, 33.
Великодушіе	71.
Водопадъ-тъ Ніагара	45.
Генералъ Мезонъ	53.
Гръзда-та на птици-тъ	80.
Гриландія	14.
Гора-та Ливанъ	91.
Губеніе на Врѣме-то	4.
Двѣ-тъ градины	68.
Двѣ-тъ слънца	42.
Дѣлностъ-та на Христіанинъ	57, 65.
Добри и зли знакове	39.
Добры-тъ слѣдствія на Еванг. проповѣданіе	64.
Добра речета за благополучіе	70.
Добъръ начинъ на оправаніе	29.
Дѣтинска готовостъ	63.
Домашно-то благоуравіе	81.
Домашна речета	56.
Достоуденъ примѣръ на помѣніе	70.
Евангеліе-то	15.
Жетвари-тъ	55.
Животъ и смъртъ	62.
Жители-тъ на новъ Зеландіѣ	63.
За злато	43.
За управленіе-то на языкъ-тъ	47.
За малки-тъ читатели	72.
За хозерж-тъ	78.
Име-то ми въ Писаніе-то	39.
Исполнѣи дѣлностъ-тъ си	24.
Истина-та и ласкателство-то	68.
Истинно основаіе	85.
Какво сѣме посѣвате ?	18.
Красенъ примѣръ	64.
Кытоловство	45.
Лицица-та	21.
Лековѣріе-то	23.
Лѣжа-та	7.
Любопытна задача	77.
Мунго Паркъ	94.
Мѣжство на дванадесетъ годишно дѣте	61.
Нападанія отъ неприятель-тъ	39.
Нова година въ Китаѣ	20.
Открытія въ Сѣверный-тъ Океанъ	5.
Обращеніе	41, 49.
Освѣтленіе отъ Св. Духа	54.
Пауи-тъ	65, 77.
Подземеліе-то	46.
Примѣръ за трудолюбіе-то	40.
Присѣдствіе-то Божіе	68.
Присѣдствіе-то Христово	62.

Редакторъ-тъ ся ползува отъ тойзи случай да изрази благодарностъ-тъ си на благороднитѣ пріатели които писмено и устно сѣ показвали оцѣняваніе-то на смиренны-тъ неговы трудове за въ полж на Българскъ-тъ книжничъ, и сега при свършваніе-то на години-тъ 1871 искрено жалае и за тѣхъ и за всички-тъ си читатели млади и стары *честитъ новъ години.*

Постоянство	80.
Развратностъ-та	40.
Расходъ	70.
Размышленія за новъ-тъ години	4.
Религія-та	75.
Рѣшеніе за едно момиче	83.
Свършѣтъ на години-тъ 1871	95.

Слова за дѣца-та.

Князь на миръ	2, 40, 26.
Дърво на Живота	54, 42, 50.
Най добро-то име	58, 66, 74.
Най-добро-то украшеніе	85, 89.

Стихотвореніе.

Въскрѣсеніе	64.
Господъ дойде	80.
Всевидащій Богъ	56.
Брате, пѣй	24.
Иисусовъ миръ	46.
Послѣ що ?	32.
Кръщеніе-то на дѣте	72.
Тебе ще видѣхъ, Спасителю мой	40.
Слово-то Божіе	88.
Умиращій Христіанинъ	48.
Христово-то Рождество	7.
Съучаствуваніе въ грѣхове на други	57.
Суевѣріе Ирландско	22.
Смиренномудріе	28.
Строшаваніе-то на гарацловъ	59.
Свято-то Писаніе	62.
Съвѣсти за упазваніе на здравіе-то	42.
Стъкло-то маслено	84.
Старецъ-тъ и магаре-то му	87.
Трима та Братія	14.
Трѣба да видѣхъ Господина	50.
Тиверіадско-то Езеро	52.
Три лоша нѣща	71.
Уранъ-Утангъ	29.
Христосъ ще ми бѣде другаръ	45.
Хѣлми въ Бохей	84.
Царь Ракія	76.
Четеніе за момы-тъ	45, 20.
Чудеса на часовникъ-тъ	51.
Человѣкоядство	57.
Человѣци които ходятъ съ кокылы	70.
Що е вѣснитаніе ?	47.

Картинки.

Абиссианецъ-тъ войникъ	85.
Абиссианка	85.
Водопадъ-тъ Ніагара	45.
Жетвари-тъ	55.
Кытоловство	45.
Кокыли-тъ	69.
Обелискъ въ Парижъ	95.
Пауи-тъ	77.
Уранъ-утангъ	29.
Докторъ Кейнъ въ зимно облѣкло	5.
Корабъ оставенъ въ ледъ-тъ	6.
Бразилски-тъ Елмази	92.